

Κατηγορία Δ': Τραγούδι

ΕΠΑΙΝΟΣ

Τέττιξ καὶ Μύρμηξ

Ο μύρμηξ σύναζε καρπούς το θέρος ρωμαλέα
ενώ ο τέττιξ έμελπεν τραγούδι λυσσαλέα.

Μα ῥθε χειμώνας φοβερός, βαρύ πολύ το ψύχος,
ο τέττιξ κλάμα γοερό, ο μύρμηξ μας ησύχως.

Έτσι και συ ρε άνθρωπε, μην γίνεσαι τζιτζίκι,
το μέλλον σου προνόησε, όπως και το μυρμήγκι.

Ο τέττιξ ετουρτούραγε σε τρώγλη φρικαλέα,
ενώ ο μύρμηξ έτρωγε τον σίτον στη φωλέα.
Λιμώττων τέττιξ έκρουε του μύρμηκος την θύραν,
έδειτο οὖν τοῦ μύρμηκος, «ελέησον κολλύρα».

Έτσι και συ ρε άνθρωπε, μην γίνεσαι τζιτζίκι,
το μέλλον σου προνόησε, όπως και το μυρμήγκι.

- Ταλαίπωρε και δύστυχε, «ποῦ έβοσκες τῷ θέρει;»
- Ιλάσθητι το πταίσμα μου, «φεῦ, ἦδον ἐν τῷ θέρει».
Ο μύρμηξ χασκογέλασε, «οὐκοῦν ὄρχοῦ χειμῶνος»
κι ο τέττιξ μεμψιμοίρησε, «γιατί να ζω αφρώνως;».

Έτσι και συ ρε άνθρωπε, μην γίνεσαι τζιτζίκι,
το μέλλον σου προνόησε, όπως και το μυρμήγκι.

Ιωσηφίνα Λαζάρου, Γ2
Δημήτρης Μακαρούνας, Γ4
Χρυσοβαλάντης Ανδρέου, Γ4
Γυμνάσιο Πόλεως Χρυσοχούς
Υπεύθυνοι εκπαιδευτικοί:
Στέλιος Κυριάκου, Φιλολόγος
Ελένη Σιδηροπούλου,
Καθηγήτρια Μουσικής

Πηγή:**Αίσωπος, Μύρμηξ καὶ τέττιξ, μετάφρ. Ι.Μ. Κωνσταντάκος**

ψῦχος ἦν καὶ χειμῶν κατ' Ὀλύμπου. μύρμηξ δὲ πολλὰς συνάξας ἐν ἀμητῶ ἐν ἰδίῳ οἴκῳ ἀπέθηκε. τέττιξ δὲ ἐπὶ τρώγλης ἐνδύνας ἐξέπνει τῇ πείνῃ λιμῶ κατεχόμενος καὶ ψύχει πολλῶ· ἐδεῖτο οὖν τοῦ μύρμηκος τροφῆς μεταδοῦναι, ὅπως καὶ αὐτὸς πυροῦ τινος γευσάμενος σωθείη. ὁ δὲ μύρμηξ πρὸς αὐτόν· «ποῦ», φησὶν, «ἦς τῶ θέρει; πῶς οὐ συνῆξας τροφᾶς ἐν ἀμητῶ;» καὶ ὁ τέττιξ φησὶ· «ἦδον καὶ ἔτερπον τοὺς ὀδοιποροῦντας». ὁ δὲ μύρμηξ γέλωτα πολλὴν ἀντῶ καταχέας ἔφη· «οὐκοῦν χειμῶνος ὄρχου».

διδάσκει ἡμᾶς ὁ μῦθος, ὅτι οὐδὲν κρεῖττον τοῦ φροντίζειν τῶν ἀναγκαίων τροφῶν καὶ μὴ ἀπασχολεῖσθαι εἰς τέρψιν καὶ κωμασίαν.

Μια φορά ἔκανε παγωνιά καὶ ἔπεφτε βροχή ἀπὸ τον οὐρανό. Το μυρμήγκι, που λέτε, εἶχε συνάξει πολλοὺς σπόρους ἀπὸ τον καιρό της συγκομιδῆς καὶ τους εἶχε ἀποθηκεύσει μέσα στο σπίτι του. Ο τζίτζικας, ὅμως, εἶχε χωθεῖ μέσα σε μια παλιότρουπα καὶ κόντευε νὰ πεθάνει ἀπὸ την πείνα, τόσο πολὺ τον βασάνιζε ἡ ἔλλειψη τροφῆς καὶ το τρομερὸ κρύο. Μια καὶ δυο, λοιπόν, πήγε στο μυρμήγκι καὶ το ἐκλιπαροῦσε νὰ του δώσει λιγουλᾶκι φαγητό, νὰ μπορέσει καὶ αὐτός νὰ βάλει στο στόμα του κανένα σπυρὶ σιτάρι, μήπως καὶ στυλωθεῖ. Το μυρμήγκι, ωστόσο, τον πέρασε ἀπὸ ἀνάκριση: «Καλά, δὲν μου λες, πού ἦσουν το καλοκαίρι; Πῶς καὶ δὲν μάζεψες καὶ ἐσύ προμήθειες τον καιρό της συγκομιδῆς;». Αποκρίθηκε ὁ τζίτζικας: «Ξέρεις, ἐκείνη την ἐποχὴ ἐγὼ τραγουδοῦσα, γιὰ νὰ ευχαριστιοῦνται οἱ περαστικοί». Το μυρμήγκι τότε ἔσκασε στα γέλια καὶ πέταξε στον τζίτζικα κατάμουτρα: «Τραγουδοῦσες, ε; Λοιπόν, τώρα τον χειμῶνα ρίξε κανέναν χορό».

Το δίδαγμα του μύθου: Το καλύτερο ἀπὸ ὅλα εἶναι νὰ μεριμνοῦμε γιὰ την τροφή που ἔχουμε ἀνάγκη, καὶ ὄχι νὰ σπαταλοῦμε τον χρόνο μας σε διασκεδάσεις καὶ γλεντοκόπια.